

SÖMÜRÜYE, BASKIYA, SALDIRILARA KARŞI YÜKSELT SINIF MÜCADELESİNİ

İşçilerin, emekçilerin üzerindeki kapitalist sömürü ve baskı, emperyalist saldırı kaçınılmaz bir kader değildir. Baskı ve sömürüye son vermenin yolu, öncelikle kapitalist düzenin niteliğini gizleyen, yığınların kendi çıkarlarının düşmanlarını desteklemelerini sağlayan aldatmacaların boşa çıkartılmasından geçer. İşçilerin, emekçilerin ihtiyacı, emperyalizmin küresel politikalarına eklenerek gelişme hayalleri değil, kendi gerçek çıkarlarının bilincine vararak mücadelelerini yükseltmeleridir. İşçilerin, emekçilerin kurtuluşunun ifadesi komünizmdir ve kurtuluş komünizm önderliğinde işçi sınıfının mücadelesinin eseri olacaktır. Burjuvazinin saldırılarına karşı direnebilmek, bu saldırıları geri püskürtebilmek, ancak sınıf mücadelesini yükseltmekle mümkündür.

Sınıf mücadelesinin yükselmesi, işçilerin, emekçilerin kapitalizmin sömürsünden, baskısından gerçek kurtuluşunun yolu olan komünizm mücadelesinin olanaklarını geliştirir; her gün sürdürülen sınıf mücadelesinin komünizm mücadelesine bağlanması, sınıf mücadelesini güçlendirir, başarısını sağlar. Bu yüzden hem burjuvazinin bütün saldırılarını püskürtmek için, sınıf mücadelesini yükseltmek için ileri atılmak, hem de tek tek gündelik mücadeleleri sınıf mücadelesinin bütünselliği içinde birleştirip komünizm hedefine yönlendirmek, bağlamak gerekir. Bu ise, işçi sınıfının bilincinin, örgütlenmesinin gelişmesinin, komünizmle işçi hareketinin birleşmesinin, komünist işçi partisinin yaratılmasının önemini ortaya koyar.

**EMPERYALİST KAPİTALİZMİN KÜRESEL
ÖLÇEKTEKİ SALDIRISINA KARŞI
MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!**

**SINIF MÜCADELESİNİN BAŞARISI İÇİN,
KAPİTALİZMİ YENİLGİYE UĞRATMAK İÇİN
KOMÜNİZM BAYRAĞINA SARILALIM!**

Özelleştirmelerden sosyal devletin tasfiyesine, işsizlikten taşeronlaştırmaya kadar işçilerin, emekçilerin haklarına yönelen saldırılar emperyalizmin dünya ölçeğindeki saldırısının parçasıdır.

KÜRESEL SALDIRIYA KARŞI DURALIM!

Tek parti hükümetinin yarattığı güven ve istikrar ortamında her gün tozpembe bir ülkeye uyanıyoruz. Artık 2001 krizinden arta kalan yıkıntıların son kısmı da temizlenme aşamasına gelindi. Her gün yeni bir reform haberiyle uyanıyor, her gece ekonomik alanda kazandığımız başarıları gösteren rakamların ninnisiyle uykuya yatıyoruz. Bir dünya dev'i olamasak da bir bölgesel güç olarak ortaklarımızla stratejik işbirliği içinde çevremizde ağırlığımızı hissettiriyor; kimi zaman İsrail'e dayılanıp, kimi zaman komşu devletlere ağabeylik yapıyoruz. Yıkıp geçemediğimiz Viyana'nın kapılarından sonra şimdi Avrupa'nın kapılarına dayandık. Neredeyse girmek üzereyiz. Kendine güvenen, 'iş bitirici', tüm dünya liderlerinin sevip saydığı, Bush, Berlusconi, Karamanlis ile dost bir başbakanımız var. Olimpiyatları düzenleyemsek de NATO zirvesine ev sahipliği yapabiliyoruz; İstanbul'u spor ve kültür-sanat kenti yapamasak da, kendi yurttaşlarımıza yasaklayabiliyoruz.

Her şey çok güzel ve daha da güzel olacak. Gayri Safi Milli Hasılımız yılın ilk çeyreğinde yüzde 12,4 artmış, sanayi üretimimiz yüzde 15,7 artış göstermiş, kapasite kullanım oranlarımız yüzde 84,5'i bulurken enflasyon oranlarımız düşmüş, ihracatta patlama yapmış, iç borçlanma faiz oranlarında -reel olarak değilse bile- yine de düşüş kaydetmiş. Türk Lirası değer kazanmış ve artık altı sıfır atıp bir utançtan kurtulma zamanı gelmiş. Her şey çok güzel ve daha da güzel olacak...

Ancak toplum sınıflara bölünmüşse ve birileri her şeyin sahibi, birileri yalnızca ücretli köle ise; birileri yönetirken, birileri yönetildiğinin bile farkında değilse sormak gerekir: "Kimin için iyi, kimin için güzel?". Ve "kimin için daha güzel olacak?"...

Oysa imalat sanayiinin son yıllarına ilişkin veriler, bulandırılmış gerçekleri o kadar çıplak olarak gösteriyor ki. 2000 yılında 1997'nin yüzde 110'u kadar olan kişi başı verimlilik 2003'te yüzde 130'ları geçerken yine 2000 yılında 1997'nin yüzde 110'u kadar olan kişi başı gerçek kazanç 2003'te yüzde 80'e düşmüştü!

Enflasyon düşmüş, Gayri Safi Milli Hasıla artmış ama işçi sınıfının ücretlerine yansıyan hiçbir şey yok. Sömürü katlanarak artıyor. Kapasite kullanım oranları, ihracat, karlar büyümüş ama istihdam rakamları yerinden hiç kıpırdamıyor. İşsizlik istatistiklere giremeyecek kadar büyük, sokakta, kahvede, çaresiz göz bebeklerinde kendini gösteriyor. Bir burjuva ideolog "rakamlarla gösteremediğimiz şeyleri yönetemeyiz" diyor. İşsiz, aç insanların unutulduğu bir ülkede kimse işsizlik oranlarını bilmiyor. Her şey çok kötü, her şey daha kötü olacak... Nereden baktığınıza, hangi sınıfa ait olduğunuza göre yaşamda renkler tayf değiştiriyor.

kurtuluş kendi ellerimizdedir

KURTULUŞ
sosyalist dergi

1997 yılı mayıs ayında İstanbul The Marmara Otel'inin işçi emeği ile yapılabileceği ihtisamlı salonlarında yapılan küreselleşme konulu bir toplantıda Mercedes Benz Şirketi'nin temsilcisi açık yüreklilikle, hâkim ve egemen olmanın verdiği cesaretle şunları söylüyordu:

"Aslında çok daha hızlı küreselleşebiliriz, fakat iki önemli engelle karşılaştık bu süreçte: demokrasi ve trilyonlarca dolar değerindeki emeklilik fonlarının kamu, yani ulus devletlerin kontrolünde olması. Doğrudan yatırımların veya bir başka deyişle sanayiinin küreselleşmesi için gerekli adımları zaten yıllardan beri kat ediyoruz. Ama artık, bizim için asıl önemli olan, finanssal sermayemizi küreselleştirebilmek. Yani borsalarda işlem gören hisse senetlerimizin prim yapması ve böylece bilanço varlıklarımızın, sermayelerimizin bilanço değerlerinin giderek daha da büyümesi, büyümesi... Fakat bunun için borsalara sürekli para girişi yapılması gerekiyor ve bu para da emeklilik fonlarında yatıyor. Bu emeklilik fonları (pension funds) özel aracı kurumların emrine tahsis edilecek olursa, borsalara kanalize edilecek ve biz daha da zenginleşeceğiz. Diğer yandan, doğrudan yatırımlarımızın küreselleşmesinde de ciddi bir direnç ile karşılaştık: demokratik devlet yapıları. Bakın Asya sermayesi nasıl para kazanıyor. Çocuk işçi, kadın emeği, sendika, insan hakları gibi sorunlarla uğraşmıyor Asya sermayesi ve bu yüzden de kar marjları son derece yüksek. Çünkü bu bölgede ve Güney Amerika'da dikta yönetimler iş başında. Fakat biz Avrupa'da ne yapıyoruz? Yok, işçi hakları, yok sendikal haklar, yok insan hakları, yok sosyal güvenlik katkı payları, sonuçta da karlarımız kuşa dönüyor. Demokrasiden vazgeçmek zorundayız."

Aradan yedi sene geçtikten sonra sermayenin dileklerini emir telakki eden iktidarımızın öncülüğü altında görev yerine getiriliyor. Mercedes Benz Stuttgart Yönetim Kurulu Üyesi Kurt Lauk'un sözleri bir konferansta düşüncelerin sıradan dile getirilmesinden çok, bir savaş ilanına, acı ve gözyaşı üzerine inşa edilecek bir zaferin çılgınlıklarına benziyor. O acı, kan ve gözyaşının kime ait olacağı ise bir bir sıralanıyor. Çocuk işçi, kadın emeği, sendika, insan hakları, sosyal güvenlik, tümü kar güdüsünün önünde birer engel, o zaman o engelleri bir bir kaldırmak gerek. Çocuk emeği, kadın emeği demeden, insan haklarını, sendikal hakları, sosyal güvenliği yok etmek için saldırmak gerek.

İşte bugün sermayenin IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü karargâhlarında planlanan saldırı, dünyanın bağımlı, yarı-bağımlı tüm ülkelerinde olduğu gibi Türkiye'de de uygulamaya konuluyor. Uygulamanın maskesi de hazır: Avrupa Birliği uyum yasaları, reformlar, ekonomik istikrar ve büyüme. Artık ne yasa tasarılarını takip etmek mümkün, ne yönetmelikleri ne de hükümet icraatlarını. Kapalı kapılar ardında hazırlanan, kaynağı hiç de yerli düşünce ürünü gibi durmayan, emperyalist bir saldırının yasaları gün be gün uygulamaya konuluyor.

Kamu Yönetimi Yasa Tasarısı, yürürlük yasaları hariç, mecliste kabul edildi, uygun bir zamanlama ile gündeme getirilmeyi bekliyor. İl Özel İdareler Yasası devlet bürokrasisinin, ordunun ve ulusalcı tepkinin onay verebileceği bir şekilde yürüdüğüne çalışılıyor. Kamu Personel Rejimi Yasa Tasarısı ile kamusal alanda emek özelleştirilip emek piyasası serbestleştiriliyor, iş güvencesi

ortadan kaldırılıyor. Sağlıkta Dönüşüm Programı ile sağlık ocaklarının yok edilmesi, kamusal sağlık kurumlarının haraç mezat pazarlanması, koruyucu sağlık hizmetlerinin yok edilmesi planlanıyor. Aynı saldırıyı eğitim alanında gerçekleştirmek için Eğitim-Sen kapatılmaya, sendikal mücadele parçalanmaya çalışılıyor. Sendikal alan esnek üretim modellerine uygun hale getirilmek için yeniden yapılandırılmaya çalışılıyor. Tarımsal üretim, gıda denetimi adı altında köylünün elinden alınıyor, köylünün ürününü aracı olmaksızın pazara çıkartmasının yolları kapatılıyor. Yani saldırı işçi, köylü, memur demeden, kadın, erkek, çocuk farkı gözetmeden tüm emek cephesine yöneliyor.

Bugün tarımda istihdam edilen nüfus toplam nüfusun yüzde 35'i kadardır. Bu oran önümüzdeki dönemde önce yüzde 12, daha sonra da yüzde 6'ya düşürülmek istenmektedir. Yani 65 milyonluk nüfusun tahminen yüzde 20'si, yani 13 milyon kişi topraksızlaştırılarak önümüzdeki on yıl içinde kentlere göç edecektir. Kentsel alanlarda imalat sektöründe onlarca yıldır herhangi bir istihdam artışı yaşanmadığına, bunca nüfusa iş sağlayabilecek genişlikte bir hizmet sektörü var olmadığına göre kentlere hücum edecek bu nüfusu bekleyen gelecek, varoşlarda mutlak bir yoksulluk ve açlık olacaktır. Üretimde yaşanan teknolojik gelişme, uygulanan esnek üretim politikaları, işsizliği artıran temel etmenler olarak dönemin karakteristik unsurları olduğuna göre, uygulanan ekonomik politikalarından işsizliğe çözüm beklenemez. Keza tüm dünyada bağımlı, sömürge ülkelerde uygulanan politikalar sonucu, bugün dünya nüfusunun çalışabilir kısmının üçte biri, zaten

işsizlik sorunuyla karşı karşıyadır. Bugün AKP iktidarının söylemine hâkim olan vurgu da, daha çok işsizliğin nasıl çözülebileceği değil, sosyal patlamalara yol açmadan işsizlikle nasıl yaşanabileceğidir.

Benzer biçimde, kamuda istihdam edilen ve görece iş güvencesine sahip çalışanlar, Kamu Yönetimi Yasası, Yerel Yönetimler ve İl Özel İdareler Yasası, Kamu Personel Rejimi Yasaları ile önce sözleşmeli statüye geçirilecek, daha sonra özelleştirme, işletmelileştirme ve serbestleştirme politikalarıyla sermayeye devredilecek işletmelerden parça parça atılacaklardır. Sonuç yine toplam işsizlik rakamlarındaki artma, sefalet ve çaresizliğin büyümesi olarak karşımıza çıkacaktır. Üçlü yasa paketi ile ortadan kaldırılan iş güvencesi ve iş yasasıyla esnek üretime uygun kılınan iş yaşamı ile herhangi bir işe sahip olanların da her gün işini kaybetme korkusuyla ıslah edilmesi mümkün hale gelecek, işçiler, çalışanlar arasında yaratılan ölüme rekabetle ücretler olabilecek en alt düzeye indirilebilecektir. Bugün alttan alta sıkça telaffuz edilen Çin, Hindistan vb. gibi ülkelerle uluslararası ticarete rekabet etmenin yolunun emeğin maliyetini düşürmekten geçtiği söyleminin ardında tüm bu hazırlıklar yatmaktadır.

Şehirlere yığılmış, baskı altındaki işsiz ve aç yığınları, aynı zamanda çaresizlik de beklemektedir. Sağlık ve eğitimde yaşanacak özelleştirme ile paralı hale gelecek olan yaşam hakkı, sosyal güvenlik kurumlarının özelleştirilmesi ile tam anlamıyla yok edilecektir. Oluşturulması düşünülen Genel Sağlık Sigortası ve Özel Emeklilik Fonları, gerçekte Bağ-Kur, SSK ve Emekli Sandığı'nı birleştirmek yerine parçalayıp talan etme planlarıdır. İktidar, Kurt Lauk'un bir diğer saldırı emrini yerine getirmektedir: "Borsalara sürekli para girişi yapılması gerekiyor ve bu para da emeklilik fonlarında yatıyor. Bu emeklilik fonları özel aracı kurumların emrine tahsis edilecek olursa, borsalara kanalize edilecek ve biz daha da zenginleşeceğiz."

IMF'nin geçtiğimiz günlerde gözden geçirme sürecinde birden bire emeklilik maaşlarını gündeme getirmesi, iktidarın tepkiler üzerine emekli maaşlarına dokunmama sözü vermesi boşuna değildir. Önümüzdeki yıllarda özel aracı kurumlara devredilen emeklilik fonlarında kesilen primlerle birikimi olan bir emekli, Güney Ame-

rika ülkelerinde örneklerine rastlandığı gibi, bir yandan borsa, hisse senedi, devlet tahvili vb üzerinden oluşturulan beklenti ile sisteme bağlanırken diğer yandan bir sabah eline ulaşan matbu bir evrakla yarınlarını borsada kaybettiğini öğrenebilecektir.

Sendikal yasalar da değişiklik aşamasındadır. Türk Tabipler Birliği Yasası, Meslek Birlikleri Yasası Tasarısı ile kadükleştirilmek istenmektedir. Eğitim-Sen, hakkında açılan dava ile sindirilmek, parçalanmak istenmektedir. Orman işkolunda Türk-İş'e düzenlenen operasyonla işçiler Hak-İş'e bir hafta içinde transfer edilmiş, örgütsel yaşama yönelik saldırının ne denli geniş bir kapsamda ele alındığının ipuçları verilmiştir. Ve önümüzdeki dönem kamuda toplu görüşme dönemidir. Sistem işbirlikçisi Kamu-Sen,

Memur-Sen gibi sendikalar bir yana bırakılırsa KESK'in de mücadeleyi ne denli dar bir çerçevede ele aldığı görülebilir. Kamusal alan işçileri, saldırının boyutundan habersiz, kendisini günlük kazanımların peşine takmış, mücadele gücünü ve kitlelerdeki inandırıcılığını kaybetmiş, bürokratik işleyişin çarklarına sıkışmış bir sendika ile yarınlarını kazanmaya çalışmakta, politik önderlikten yoksun olmanın acısıyla çaresizliği yaşamaktadırlar. Hak-İş tam boy sistemin yedeğine geçmiş; DİSK, Türk-İş önderliği, 'dostlar alışverişte görsün' misali, 'kazanılmış haklarımız var' türküsünü söylemektedirler. Ayaklarının altında-

ki zeminin kaydığı, varoluş koşullarını dahi kaybettiklerinin farkında olmaksızın sınıfa ihanetlerini derinleştirmektedirler. Sendikalı işçi sayısı, grevde kaybedilen işgünü sayısı, yaşanan bunca saldırıya karşı tarihteki en düşük seviyesine inmiştir. İşçi sınıfı sendikal araçtan yoksun, kendi yolunu kendisi açmaya çalışmakta, ancak politik önderliğini henüz var edememiş olmanın yalnızlığını yaşamaktadır.

Ve sözün sonunda tüm bu karamsar tabloya karşın söyleyebiliriz ki, burjuvazinin bu çılgın saldırganlığı kapitalizmin içine düştüğü krizden kaynaklanmaktadır. Küreselleşme denilen şey, emperyalizmden başka bir şey değildir. Ve işçi sınıfı, krizini küresel yaşayan kapitalizmi, küresel olarak yenecektir. Kara büyü bozulup gerçekler ortaya çıktığında tarih ezilenlerin düşleriyle aydınlanacaktır.